

REDACTIONEEL GEDEELTE.

ORIENTEERING VAN DEN STUDENT

De wijziging van het Academisch Statuut, die in de verschillende faculteiten veranderingen heeft gebracht, welke in de toekomst ongetwijfeld hun invloed zullen doen gelden, heeft als voornaamste bedoeling, te trachten het Hooger Onderwijs werkelijk aan dien naam te doen beantwoorden; meer de studie en minder het examen te brengen op het eerste plan en door een grootere mate van soepelheid in de keuze der vakken, den student reeds in zijn studietijd de gelegenheid te geven zich toe te leggen op dat gedeelte van zijn toekomstig beroep, dat hem eventueel het meeste aantrekt.

Ontegenzeggelijk is dit een poging om een van de zwakste plekken in ons Universitair Onderwijs te verbeteren en harte-lijk is het te hopen, dat dit pogen niet tevergeefs zal zijn. Het resultaat zal afhangen van de wijze waarop de faculteiten en vooral de individueele krachten in die faculteiten, de bedoelingen die bij den wetgever hebben voorgezeten zullen trachten te verwerkelijken.

Door weinigen zal worden ontkend, dat in den loop der jaren ons Hooger Onderwijs in bovenbedoeld opzicht meer en meer overeenkomst begon te vertoonen met de studie op H. B. S. en Gymnasium, daar als het ware een voortzetting van werd in een speciale richting. Allerlei factoren werkten daartoe mede. De student, gemeenlijk veel minder finantieel

bevoorrecht dan in vroeger jaren, kon zich de luxe niet meer veroorloven langer aan de Universiteit te blijven dan hoog noodzakelijk, begon dus reeds dadelijk „te vossen voor zijn eerste examen” en ging daarmee door tot hij met zijn „eind-diploma” ontdekte plotseling in de Maatschappij beland te zijn en dan vaak met die ontdekking slecht raad wist.

De steeds sterkere specialiseering in de verschillende studievakken stelt verder steeds grootere eischen; het aantal vakken wordt grooter, het aantal examinatoren eveneens, en iedere examinerator — gewoonlijk professor, maar altijd mensch zijnde — wenscht dat men hem geve wat des examinars is, zoodat een en ander tengevolge heeft, de neiging van den student om — goed op de hoogte van de wenschen en eigenaardigheden van zijn examinatoren — hiermede rekening te houden, teneinde zijn verschillende examens in den kortst mogelijken tijd met succes te kunnen beëindigen.

Nu zal men langzamerhand moeten gaan inzien, dat nimmer een altijd eenzijdige vakstudie, een algemeen vormenden invloed kan hebben op den jongen mensch en dat dus naast die speciale studie er een waarborg moet zijn, dat de *algemeene* ontwikkeling, die op dezen leeftijd van zoo grooten invloed is, niet in het gedrang komt door het blokken voor bepaalde examens.

In vroeger jaren was deze vrees ten eenenmale overbodig, omdat de studenten onderling zorgden — zij het dan al niet met die uitgesproken bedoeling — dat men zijn aandacht niet uitsluitend op eigen studie bepaalde.

Tegenwoordig is dit echter anders, ontkend kan niet worden dat de onderlinge band sterk aan het verdwijnen is en dat daardoor langzamerhand een leemte is ontstaan in de academische vorming.

Dit beeld gaat op over de geheele linie en zoo zien wij daardoor een mentaliteit ontstaan onder de jongere intellectueelen, die een andere is dan die van vroegere generaties en naar onze bescheiden meening niet een betere.

Bepalen wij ons tot de medische faculteit en met name tot

de tandheekundige, dan moet ons van het hart, dat wij meenen dat het hoog tijd wordt dat een ernstige poging wordt aangewend hierin verandering te brengen.

Een jong arts, die veel medische kennis heeft opgedaan bij zijn vorming aan de academie, maar te kort schiet in zijn poging, de moeilijkheden van de praxis die buiten de medische wetenschap liggen, te overwinnen, zal verstandig doen zich ver te houden van de algemeene praktijk en hij kan dan als ambtenaar of laboratorium-man een ster van de eerste grootte worden; een tandarts echter, die bij alle mogelijke overige capaciteiten, de gave mist, om te kunnen springen met de niet altijd gemakkelijke menschen exemplaren die hij vaak op zijn stoel krijgt (en die daardoor al vaak ongemakkelijk worden) en ook verder niet is opgewassen tegen de velerlei beslommeringen, die hem in andere opzichten wachten, is in de praktijk en dus als tandarts een failure en zal dat in zijn leven tot zijn schade ondervinden.

Voor het teboven komen van deze moeilijkheden is in de eerste plaats noodig een flinke dosis menschen- en levenskennis en het eerste is iets dat vaak is aangeboren, en de gelukkige die deze eigenschap van huis uit bezit, zal ook zonder dat een ander hem daarbij behulpzaam is, zijn weg wel vinden.

Voor de meerderheid is dit echter niet het geval en daarom juichen wij het toe, dat de Afd. Amsterdam van de Ned. Mij. tot bev. der Tandheekunde het initiatief heeft genomen om op deze leemte in het Onderwijs de aandacht te vestigen en middelen aangeeft waarmede een en ander te verbeteren zou zijn.

Inderdaad — ook ons wil het voorkomen dat bij de vorming van den tandheekundigen student niet alleen dient te worden gelet op de parate kennis die deze bij het beëindigen van zijn studie moet bezitten, maar evenzeer op den *mensch*, die thans op de Maatschappij wordt losgelaten, en al behoeft men ook den *mensch* niet te examineeren, men kan zorgen dat hij gedurende zijn opleiding op zijn minst elementaire kennis opdoet

van de moeilijkheden — die zich naast de zuiver vakkundige — kunnen en zullen voordoen en de wijze waarop getracht moet worden die te overwinnen.

De uitwerking van het denkbeeld, zooals de Afd. Amsterdam die aangeeft (zie T. v. T. 1921 blz. 484) lijkt ons echter niet bijster gelukkig.

Wij zijn van meening dat de student *recht* heeft, ook op dit gebied te worden voorgelicht en dat het daartoe noodige onderricht deel behoort uit te maken van het studieprogram.

„Practici telkenjare te Utrecht eenige voordrachten te doen houden over onderwerpen welke op deze gebieden vallen”, zou op zichzelf heel verdienstelijk zijn, maar volkomen onvoldoende ter bereiking van het beoogde doel. Het bijbrengen van de noodige kennis aan den student van de wijze waarop hij later zijn beroep zal hebben uit te oefenen en zich door de tallooze moeilijkheden zal hebben heen te slaan, is een vak op zichzelf en lang geen gemakkelijk vak.

Degene die een dergelijke taak op zich zou willen nemen, zou zich daarvoor even ernstig moeten voorbereiden als wanneer hem een van de andere afdelingen van het onderwijs zou zijn toevertrouwd.

Zoo iemand zal moeten beschikken over veel eigen ervaringen en veel moeten weten van de ervaring van anderen.

En dan nog de gave bezitten om die ervaring over te brengen in de hoofden en ook in de harten van andere!

Wij hopen dat de Utrechtsche Hoogmogenden eveneens van oordeel zullen zijn dat er in dit opzicht nieuwe paden moeten worden betreden en dat zij in dat geval iemand zullen kunnen vinden, geschikt en bereid om die nieuw te creëeren taak op zich te nemen.

Wij zijn overtuigd dat dit zou leiden tot heil van den aanstaanden tandarts, van den patiënt en van den tandheekkundigen stand!

N.